Diumenge de Rams (B)

Text de l'Evangeli (*Mc* 14,1-15,47): Dos dies després era la Pasqua i els Àzims. I els grans sacerdots i els escribes buscaven la manera de prendre'l [a Jesús] amb engany i matar-lo, perquè deien: «No durant la festa, no fos cas que hi hagués un avalot del poble».

I trobant-se [Jesús] a Betània a casa de Simó el leprós, mentre era a taula, vingué una dona que duia un vas d'alabastre d'un perfum de nard pur de gran preu. I trencant el vas d'alabastre, el vessà damunt el seu cap (...).

I Judes Iscariot, un dels Dotze, anà als grans sacerdots, per tal de posar-lo a les seves mans. I ells, en sentir-ho, se n'alegraren i li prometeren que li donarien diners. I cercava la manera de fer-lo a mans oportunament.

I el primer dia dels Àzims (...).

I arribat el vespre, vingué amb els Dotze. I mentre ells eren a taula i menjaven, digué Jesús: «En veritat us dic: un de vosaltres em trairà, el qui menja amb mi» (...).

I mentre estaven menjant, Jesús, prenent pa [i] dient la benedicció, el partí i els el donà, i digué: «Preneu: això és el meu cos». I havent pres un calze [i] havent donat gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Aquesta és la meva sang de la [nova] aliança, que és vessada per molts (...)».

I dit l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres (...).

I venen al predi que té com a nom Getsemaní, i diu als seus deixebles: «Seieu aquí, mentre prego». I prenent Pere i Jaume i Joan amb ell, començà a sentir espant i angoixa. I els diu: «La meva ànima està trista fins a la mort; quedeu-vos aquí i vetlleu». I havent-se avançat un poc, queia sobre la terra i pregava perquè, si era possible, passés d'ell aquella hora. I deia: «Abbà,

Pare! Tot t'és possible, fes passar de mi aquest calze, però no sigui allò que jo vull, sinó el que tu [vols]» (...).

Ve Judes, un dels Dotze, i amb ell una turba amb espases i garrots, de part dels grans sacerdots, dels escribes i dels ancians. Els havia donat un senyal el traïdor, dient-los: «Aquell que jo besi, és ell, agafeu-lo i porteu-lo amb cautela». I en arribar, atansant-se-li tot seguit, diu: «Rabbí», i el besà (...).

I dugueren Jesús al gran sacerdot, i es reuniren tots els grans sacerdots, els ancians i els escribes. I Pere el seguia de lluny fins a dins, a l'atri del gran sacerdot, i s'estava assegut amb els servidors i s'escalfava a la vora del foc. Els grans sacerdots i tot el sanedrí buscaven un testimoni contra Jesús per fer-lo morir i no el trobaven (...). I aixecant-se el gran sacerdot enmig, interrogà Jesús, dient: «(...) ¿Tu ets el Crist, el Fill del Beneït?». I Jesús digué: «Jo soc (...)».

Però el gran sacerdot, esquinçant les seves vestidures, digué: «Quina necessitat tenim encara de testimonis? Heu sentit la blasfèmia. Què us en sembla?». I tots ells el condemnaren com a reu de mort. (...).

I trobant-se Pere a baix, a l'atri, vingué una de les criades del gran sacerdot i, en veure Pere que s'escalfava, mirant-lo, diu: «També tu eres amb el Natzarè, aquest Jesús!». Però ell ho negà: (...) començà a maleir i a jurar: «No conec aquest home de qui parleu!». I a l'instant novament el gall cantà. I es recordà Pere de les paraules que li havia dit Jesús: «Abans que el gall canti dues vegades, me n'hauràs negat tres». I començà a plorar.

I de seguida, molt de matí, havent-se reunit en consell els grans sacerdots amb els ancians i els escribes, és a dir, tot el sanedrí, lligant Jesús, el dugueren i el posaren a mans de Pilat (...). Pilat els deia: «I quin mal ha fet?». I ells cridaren més fort encara: «Crucifica'l!». I Pilat, volent satisfer el poble (...), i abandonà Jesús, després d'haver-lo assotat, perquè fos crucificat.

I els soldats el dugueren a dintre del palau, que és el pretori, i convocaren tota la cohort. I el van revestir de porpra, i li posaren una corona d'espines que havien trenat (...). I després que

s'hagueren burlat d'ell, el despullaren de la porpra i li posaren les seves vestidures. I el treuen fora per crucificar-lo (...).

I el crucifiquen i reparteixen les seves vestidures (...). I era l'hora tèrcia i el crucificaren. I estava escrit el rètol de la seva causa: «El rei dels jueus». I amb ell crucifiquen dos lladres, un a la seva dreta i l'altre a l'esquerra. ()

I els qui passaven per allí blasfemaven contra ell (...).

I arribada l'hora sexta, es van produir tenebres sobre tota la terra fins a l'hora nona. I a l'hora nona exclamà Jesús amb una forta veu: «Eloí, Eloí, lemà sabacthaní?» -que vol dir: 'Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?'» (...). I Jesús, llançant una forta veu, expirà.

I el vel del santuari s'esquinçà en dos, de dalt a baix.

I veient el centurió, que estava al davant d'ell, que havia expirat així, digué: «Veritablement aquest home era Fill de Déu» (...).

Fou Jesús un revolucionari polític? (controvèrsia sobre el "zelotisme" de Jesús)

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, llegint la Passió, neguem el "zelotisme" al qual les "teologies de la revolució" han pretès adscriure Jesucrist (els "zelotes" eren partidaris de defensar "gelosament" la Llei, àdhuc per la força). De fet, sant Joan —narrant l'expulsió dels mercaders del Temple— afirma que els deixebles, en veure el "zel" de Jesús, recordaren allò que és escrit: "El zel de la teva casa em consumeix".

Jesús, però, ha transformat el "zel" de "servir Déu mitjançant la violència" en el "zel de la Creu"; ha establert el vertader zel: el de l'amor que es lliura. La violència no serveis a la humanitat, sinó a la inhumanitat; la violència en nom de Déu no es correspon amb el seu mode de ser: el seu zel pel Regne de Déu fou completament distint.

—Solament el poder posat baix el criteri i el judici de Déu pot ser un poder per al bé. Jesús té aquest poder en quant ressuscitat. És a dir: aquest poder pressuposa la creu, pressuposa la seva mort.